

Χωρίς ελπίδα

COLLEEN HOOVER

Χωρίς ελπίδα

Μετάφραση: Χριστίνα Μανιά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Hopeless*

Συγγραφέας: Colleen Hoover

Μετάφραση: Χριστίνα Μανιά

Επιμέλεια-Διόρθωση: Νεύτων Χέλμης

© 2013 Colleen Hoover

© 2014, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2014

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής,

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

www.epbooks.gr

ISBN 978-960-569-021-2

*Για τον Βανς.
Κάποιοι πατεράδες μάς φέρνουν στη ζωή,
κάποιοι άλλοι μάς δείχνουν πώς να τη ζούμε.
Σε ευχαριστώ και για τα δύο.*

Κυριακή, 28 Οκτωβρίου 2012

7:29 μμ

Στέκομαι όρθια και κοιτάζω το κρεβάτι, κρατώντας την αναπνοή μου από φόβο μη μου ξεφύγουν οι ήχοι που ανεβαίνουν από το λαιμό μου.

Δε θα κλάψω.

Δε θα κλάψω.

Πέφτοντας αργά στα γόνατά μου, βάζω τα χέρια μου στην άκρη του κρεβατιού και τα δάχτυλά μου διατρέχουν τα κίτρινα αστέρια που βρίσκονται διάσπαρτα πάνω στο σκούρο μπλε πάπλωμα. Κοιτάζω έντονα τα αστέρια, μέχρι που αρχίζουν να θολώνουν από τα δάκρυα που πλημμυρίζουν τα μάτια μου.

Κλείνω σφιχτά τα μάτια μου και βυθίζω το κεφάλι μου στο κρεβάτι σφίγγοντας με τις χούφτες μου την κουβέρτα. Οι ώμοι μου αρχίζουν να ταρακουνιούνται καθώς ξεσπάω βίαια στους λυγμούς που προσπαθούσα τόση ώρα να συγκρατήσω. Με μια γρήγορη κίνηση σηκώνομαι, ουρλιάζω και τραβάω την κουβέρτα από το κρεβάτι πετώντας τη στην άλλη άκρη του δωματίου.

Σφίγγω τις γροθιές μου και κοιτάω με μανία τριγύρω μου για να βρω κάτι να πετάξω. Βουτάω τα μαξιλάρια από το κρεβάτι και τα ρίχνω στον καθρέφτη, πάνω στο είδωλο του κοριτσιού που δεν αναγνωρίζω πλέον. Βλέπω το κορίτσι στον καθρέφτη να με καρφώνει με το βλέμμα του ενώ κλαίει αξιοθρήνητα. Η αδυναμία που διακρίνω στα δάκρυά της με κάνει έξαλλη. Τρέχουμε η μία προς την άλλη ώσπου οι γροθιές μας να συγκρουστούν πάνω στο γυαλί θρυμματίζοντας τον καθρέφτη. Παρακο-

λουθώ καθώς εκείνη γίνεται εκατομμύρια γυαλιστερά κομμάτια που πέφτουν πάνω στο χαλί.

Αρπάζω με δύναμη μια συρταριέρα και την αναποδογυρίζω βγάζοντας μία ακόμη κραυγή την οποία συγκρατούσα για πολλή ώρα. Με το που το έπιπλο προσγειώνεται στη ράχη του, ανοίγω τα συρτάρια και πετάω το περιεχόμενό τους σε όλο το δωμάτιο, στριφογυρίζοντας, πετώντας και κλοτσώντας τα πάντα στο πέρασμά μου. Βουτάω τις αραχνοϋφαντες μπλε κουρτίνες και τις τραβάω με τόση δύναμη, που σπάει το κουρτινόξυλο και οι κουρτίνες κουβαριάζονται πάνω μου. Πλησιάζω τα κουρτιά που είναι στοιβαγμένα στη γωνία και, χωρίς καν να ξέρω τι έχουν μέσα, παίρνω το πάνω πάνω και το πετάω στον τοίχο με όση δύναμη μπορεί να έχει το σκαρί μου που φτάνει το 1,60.

«Σε μισώ!» φωνάζω. «Σε μισώ, σε μισώ, σε μισώ!»

Πετάω ό,τι βρω μπροστά μου πάνω σε οτιδήποτε άλλο βρίσκω μπροστά μου. Κάθε φορά που ανοίγω το στόμα μου για να ουρλιάξω γεύομαι την αλμύρα από τα δάκρυα που τρέχουν ποτάμι στα μάγουλά μου.

Ξαφνικά τα χέρια του Χόλντερ με αγκαλιάζουν από πίσω τόσο σφικτά ώστε με ακινητοποιούν. Τινάζομαι, στριφογυρίζω και ουρλιάζω λίγο ακόμα μέχρι που οι κινήσεις μου δε γίνονται πια συνειδητά αλλά είναι απλά αντανακλαστικές αντιδράσεις.

«Σταμάτα» λέει ήρεμα στο αυτί μου χωρίς να έχει καμία διάθεση να με αφήσει. Τον ακούω αλλά προσποιούμαι πως όχι. Ή ίσως απλά δε με νοιάζει. Συνεχίζω να παλεύω για να ξεφύγω από τη λαβή του, αλλά αυτός με σφίγγει ακόμα περισσότερο.

«Μη με αγγίζεις!» φωνάζω με όλη μου τη δύναμη χώνοντας τα νύχια μου στα μπράτσα του. Και πάλι δεν ταραάζεται.

Μη με ακουμπάς. Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ.

Η φωνούλα ηχεί μέσα στο μυαλό μου και αυτόματα αφήνομαι εντελώς στα χέρια του. Νιώθω να χάνω τις δυνάμεις μου

καθώς τα δάκρυά μου πυκνώνουν και με πνίγουν. Δεν είμαι τίποτε άλλο παρά μια θάλασσα από δάκρυα που δε λένε να σταματήσουν.

Είμαι αδύναμη και τον αφήνω εκείνον να νικήσει.

Ο Χόλντερ χαλαρώνει τη λαβή του και βάζει τα χέρια του πάνω στους ώμους μου, μετά με γυρίζει προς το μέρος του για να τον βλέπω. Δεν μπορώ ούτε να τον κοιτάξω. Εξαντλημένη και συντετριμμένη αφήνομαι πάνω στο στέρνο του, σφίγγω στις χούφτες μου το πουκάμισό του καθώς κλαίω με αναφιλητά, ενώ το μάγουλό μου ακουμπάει στην καρδιά του. Βάζει το χέρι του πίσω στο κεφάλι μου και χαμηλώνει το στόμα του στο αυτί μου.

«Σκάι».¹ Η φωνή του είναι σταθερή και ατάραχη. «Πρέπει να φύγεις. Τώρα».

---

1. Σκάι: το όνομα της ηρωίδας είναι το αγγλικό *Sky* που σημαίνει ουρανός. (Σ.τ.Μ.)

Σάββατο, 25 Αυγούστου 2012

11:50 μμ

Δύο μήνες ωριότερα...

Θέλω να πιστεύω πως οι περισσότερες αποφάσεις που έχω πάρει κατά τη διάρκεια των δεκαεπτά χρόνων της ζωής μου ήταν έξυπνες. Ελπίζω πως η εξυπνάδα μετρίεται με το βάρος και πως οι λίγες χαζές αποφάσεις που έχω πάρει στη ζωή μου δε θα έχουν καμία βαρύτητα μπροστά στις έξυπνες. Αν αυτό ισχύει, θα χρειαστεί να πάρω ένα σωρό έξυπνες αποφάσεις αύριο, καθώς το να βάλω κρυφά τον Γκρέισον στο δωμάτιό μου για τρίτη φορά αυτόν το μήνα γέρνει κατά πολύ τη ζυγαριά προς την πλευρά των ηλίθιων αποφάσεων. Παρ' όλα αυτά, η μόνη ακριβής μονάδα μέτρησης του επιπέδου ηλιθιότητας μιας απόφασης είναι ο χρόνος... Υποθέτω, λοιπόν, πως θα περιμένω να δω αν θα με κάνουν τσακωτή, προτού βγάλω τελική ετυμηγορία για την απόφασή μου.

Σε αντίθεση με αυτό που μπορεί να φαίνεται, δεν είμαι τσουλί. Εκτός βέβαια κι αν ο χαρακτηρισμός μου ως τσούλας βασίζεται στο γεγονός πως φασώνομαι με πολλά άτομα, ακόμα και αν δε νιώθω καμία έλξη για αυτά. Σε αυτή την περίπτωση, το συζητάμε.

«Κάνε γρήγορα» φωνάζει ο Γκρέισον πίσω από το κλειστό παράθυρο, εμφανώς εκνευρισμένος γιατί δε σκοτώνομαι να του ανοίξω.

Ξεκλειδώνω και ανεβάζω το παράθυρο όσο πιο αθόρυβα μπορώ. Μπορεί η Κάρεν να είναι αντισυμβατικός γονιός, αλλά

στην περίπτωση των αγοριών που τα μεσάνυχτα μπαίνουν κρυφά μέσα από τα παράθυρα υπνοδωματίων γίνεται η τυπική αυστηρή μητέρα.

«Μη φωνάζεις» ψιθυρίζω. Ο Γκρέισον ανασηκώνεται, περνάει το ένα του πόδι από το περβάζι και στη συνέχεια μπαίνει στο δωμάτιό μου. Βοηθάει το γεγονός πως τα παράθυρα από αυτή την πλευρά του σπιτιού δεν ξεπερνούν το ένα μέτρο από το έδαφος: είναι σαν να έχω δική μου πόρτα. Στην πραγματικότητα, η Σιξ και εγώ έχουμε μάλλον χρησιμοποιήσει περισσότερο τα παράθυρά μας για να πηγαίνοερχόμαστε από το ένα σπίτι στο άλλο από ό,τι τις πόρτες. Η Κάρεν το έχει πια τόσο πολύ συνηθίσει ώστε ούτε καν αναρωτιέται γιατί το παράθυρό μου είναι ανοιχτό τις περισσότερες φορές.

Προτού τραβήξω την κουρτίνα, ρίχνω μια ματιά στο παράθυρο του δωματίου της Σιξ. Με χαιρετάει με το ένα χέρι ενώ με το άλλο τραβάει από το μπράτσο τον Τζάξον καθώς σκαρφαλώνει στο δωμάτιό της. Μόλις ο Τζάξον μπει μέσα, γυρίζει και βγάζει το κεφάλι του από το παράθυρο. «Θα βρεθούμε στο φορτηγό σου σε μία ώρα» ψιθυρίζει στον Γκρέισον. Κλείνει το παράθυρο της Σιξ και τραβάει τις κουρτίνες της.

Η Σιξ² και εγώ είμαστε κολλητές από τη μέρα που μετακόμισε δίπλα μας πριν από τέσσερα χρόνια. Τα παράθυρα των δωματίων μας είναι δίπλα δίπλα, γεγονός που αποδείχτηκε εξαιρετικά βολικό. Τα πράγματα ξεκίνησαν αρκετά αθώα. Όταν ήμασταν δεκατεσσάρων πήγαινα κρυφά στο δωμάτιό της το βράδυ, βουτάγαμε παγωτό από το ψυγείο και βλέπαμε ταινίες. Όταν ήμασταν δεκαπέντε αρχίσαμε να βάζουμε μέσα, στα κρυφά, αγόρια με τα οποία τρώγαμε παγωτό και βλέπαμε ταινίες. Στα δεκαέξι πια το παγωτό και οι ταινίες εξαφανίστηκαν και

---

2. Η Σιξ έχει πάρει το όνομά της από το αγγλικό *Six* που σημαίνει έξι. (Σ.τ.Μ.)

έμειναν μόνο τα αγόρια. Τώρα, στα δεκαεπτά, πάει η μία στο δωμάτιο της άλλης *αφού* φύγουν τα αγόρια και πάνε σπίτι τους. Τότε είναι η στιγμή που το παγωτό και οι ταινίες επανέρχονται στο προσκήνιο.

Η σχέση της Σιξ με τους διάφορους γκόμενους είναι η ίδια σχέση που έχω εγώ με τις διάφορες γεύσεις παγωτού. Αυτή τη στιγμή η γεύση της του μήνα είναι ο Τζάξον. Η δική μου είναι το Ρόκι Ρούντ.³ Ο Γκρέισον και ο Τζάξον είναι κολλητοί και αυτός είναι ο λόγος που αρχικά ο Γκρέισον κι εγώ τα μπλέξαμε. Όταν η γεύση του μήνα της Σιξ έχει κάποιον φίλο κούκλο, τον ρίχνει στα δίχτυα μου. Ο Γκρέισον είναι πράγματι φοβερός γκόμενος. Έχει ένα αναμφισβήτητα καταπληκτικό σώμα, υπέροχα ατημέλητα μαλλιά, διαπεραστικά σκούρα μάτια... Όλο το πακέτο. Απ' τα κορίτσια που γνωρίζω, οι περισσότερες θα αισθάνονταν τυχερές μόνο και μόνο να είναι στο ίδιο δωμάτιο με κείνον.

Τι κρίμα που εγώ δεν αισθάνομαι έτσι.

Κλείνω τις κουρτίνες και καθώς γυρίζω βρίσκω τον Γκρέισον να απέχει μόνο λίγα εκατοστά από το πρόσωπό μου, έτοιμος ν' αρχίσει το γλέντι. Με χαϊδεύει στα μάγουλα, επιδεικνύοντας το χαμόγελό του που σε κάνει να τα χάνεις. «Γεια σου, όμορφη». Δε μου αφήνει περιθώριο να πω κάτι, καθώς τα χείλη του συναντάνε τα δικά μου με έναν άτσαλο τρόπο. Συνεχίζει να με φιλάει, ενώ παράλληλα βγάζει τα παπούτσια του. Τα ξεφορτώνεται εύκολα καθώς κατευθυνόμαστε προς το κρεβάτι μου, ενώ τα στόματά μας είναι ακόμα κολλημένα. Η άνεση με την οποία κάνει πράγματα ταυτόχρονα είναι εντυπωσιακή κι ενοχλητική συνάμα. Με ακουμπάει απαλά στο κρεβάτι μου. «Είναι κλειδωμένη η πόρτα σου;»

---

3. Ρόκι Ρούντ: Παγωτό σοκολάτα σε διάφορες παραλλαγές: η πιο συνηθισμένη είναι με ξηρούς καρπούς και μαρσμέλους. (Σ.τ.Μ.)

«Πήγαινε να ελέγξεις» λέω. Μου δίνει ένα πεταχτό φιλί στα χείλια πριν πεταχτεί όρθιος για να βεβαιωθεί πως η πόρτα είναι κλειδωμένη. Έχω ζήσει δεκατρία χρόνια με την Κάρεν και δε με έχει τιμωρήσει ποτέ, δε θέλω να της δώσω αφορμή να ξεκινήσει τώρα. Θα γίνω δεκαοκτώ σε μερικές εβδομάδες και ακόμα και τότε αμφιβάλω αν θ' αλλάξει τον τρόπο που λειτουργεί ως γονιός όσο μένω στο σπίτι της.

Όχι πως ο τρόπος που με μεγαλώνει είναι λάθος. Απλώς είναι... πολύ αντιφατικός. Ήταν αυστηρή σε όλη μου τη ζωή. Δεν είχαμε ποτέ πρόσβαση στο Ίντερνετ, στα κινητά τηλέφωνα ή ακόμα και στην τηλεόραση, γιατί πιστεύει πως η τεχνολογία είναι η ρίζα όλων των κακών στον κόσμο. Από την άλλη είναι εξαιρετικά επιεικής σε άλλα θέματα. Με αφήνει να βγαίνω έξω με τη Σιξ όποτε θέλω και, εφόσον ξέρει πού είμαι, δε χρειάζεται να γυρίσω κάποια συγκεκριμένη ώρα. Βέβαια ποτέ δεν το παρατράβηξα, οπότε ίσως να ήταν ένας τρόπος να γυρίζω νωρίς χωρίς να το ξέρω.

Δεν την πειράζει να βρίζω, παρ' όλο που το κάνω σπάνια. Μέχρι και που με αφήνει να πιω λίγο κρασί στο δείπνο πού και πού. Μου μιλάει περισσότερο σαν να είμαι φίλη της παρά κόρη της (παρ' όλο που με υιοθέτησε πριν από δεκατρία χρόνια) και με κάποιον τρόπο κατάφερε να με κάνει να είμαι εντελώς (σχεδόν) ειλικρινής απέναντί της για οτιδήποτε συμβαίνει στη ζωή μου.

Δεν υπάρχει μέση οδός μαζί της. Είναι είτε εξαιρετικά επιεικής είτε εξαιρετικά αυστηρή. Είναι σαν μια συντηρητικά φιλελεύθερη ή μια φιλελεύθερα συντηρητική. Ό,τι και να είναι, είναι τρομερά δύσκολο να την καταλάβεις, γι' αυτό και εγκατέλειψα αυτή την προσπάθεια πριν από χρόνια.

Για το μόνο πράγμα που συγκρούστηκα πολύ μαζί της ήταν το θέμα του δημόσιου σχολείου. Μου έκανε μαθήματα στο σπίτι όλη μου τη ζωή (τα δημόσια σχολεία είναι άλλη μία ρίζα κακών)

και την εκλιπαρούσα να με γράψει σε σχολείο από τότε που η Σιξ μού έβαλε αυτή την ιδέα στο κεφάλι. Έχω κάνει αιτήσεις σε διάφορα κολέγια και αισθάνομαι πως θα έχω μεγαλύτερη πιθανότητα να με πάρει κάποιο από αυτά που θέλω αν μπορώ να προσθέσω στις αιτήσεις και μερικές άλλες δραστηριότητες πέραν των μαθημάτων. Μετά από μήνες που την παρακαλούσαμε ασταμάτητα η Σιξ κι εγώ, η Κάρεν τελικά συναίνεσε και μου επέτρεψε να γραφτώ στο σχολείο ως τελειόφοιτη. Είχα αρκετούς βαθμούς ώστε να έπαιρνα πτυχίο σε μερικούς μήνες από την κατ' οίκον διδασκαλία, αλλά ένα κομμάτι του εαυτού μου είχε πάντα την επιθυμία να ζήσει τη ζωή μιας φυσιολογικής έφηβης.

Αν ήξερα βέβαια πως η Σιξ θα έφευγε σε πρόγραμμα ανταλλαγής μαθητών την ίδια εβδομάδα που υποτίθεται θα ξεκινούσαμε την πρώτη μας μέρα μαζί ως τελειόφοιτες δε θα είχα ποτέ εξετάσει την ιδέα τού να πάω σε δημόσιο σχολείο. Αλλά είμαι αθεράπευτα πεισματάρικη και θα προτιμούσα να καρφώσω ένα πιρούνι στο χέρι μου παρά να πω στην Κάρεν πως άλλαξα γνώμη.

Προσπάθησα να μη σκέφτομαι το γεγονός πως φέτος δε θα έχω τη Σιξ. Ξέρω πόσο πολύ ήθελε να μπει σε αυτό το πρόγραμμα ανταλλαγής μαθητών, αλλά η εγωιστική πλευρά του εαυτού μου έλπιζε πως δε θα τα κατάφερνε. Η ιδέα πως πρέπει να διασχίσω την πόρτα του σχολείου χωρίς εκείνη με τρομοκρατεί. Αλλά συνειδητοποιώ πως ο αποχωρισμός μας είναι αναπόφευκτος και πως μου μένει λίγος καιρός προτού αναγκαστώ να βγω στον πραγματικό κόσμο, όπου ζουν και άλλοι άνθρωποι εκτός από τη Σιξ και την Κάρεν.

Η έλλειψη επαφής μου με τον πραγματικό κόσμο είχε αντικατασταθεί ολοκληρωτικά από βιβλία και δεν μπορεί να είναι υγιές να ζει κανείς σε έναν παραμυθένιο κόσμο. Το διάβασμα με έκανε να γνωρίσω την (ίσως δραματοποιημένη) φρίκη του γυμνασίου, των πρώτων ημερών, των κλικών και των κακών κορι-

τσιών. Δε βοηθάει το γεγονός πως, σύμφωνα με τη Σιξ, έχω ήδη κακή φήμη μόνο και μόνο επειδή συνδέομαι μαζί της. Η Σιξ δεν έχει και το καλύτερο ιστορικό σε ό,τι αφορά τη σχέση της με τα αγόρια και απ' ό,τι φαίνεται κάποια από τα αγόρια που φασώθηκαν δεν έχουν το καλύτερο ιστορικό εχεμύθειας. Αυτός ο συνδυασμός θα κάνει εξαιρετικά ενδιαφέρουσα την πρώτη μέρα στο σχολείο.

Όχι πως με νοιάζει. Δε γράφτηκα στο σχολείο ούτε για να κάνω φίλους ούτε για να εντυπωσιάσω κανέναν, οπότε, όσο η αδικαιολόγητη φήμη μου δεν εμποδίζει τον τελικό μου στόχο, θα είμαι μια χαρά.

Ελπίζω.

Αφού σιγουρευτεί πως η πόρτα είναι κλειδωμένη, ο Γκρέισον έρχεται πίσω στο κρεβάτι και μου ρίχνει ένα χαμόγελο αποπλάνησης. «Τι θα έλεγες για ένα μικρό στριπτίζ;» Κουνάει τους γοφούς του και σηκώνει το πουκάμισό του αποκαλύπτοντας τους καλοσχηματισμένους κοιλιακούς του που έχει αποκτήσει με σκληρή δουλειά. Έχω αρχίσει να παρατηρώ πως δε χάνει ευκαιρία να τους επιδεικνύει. Είναι το κλασικό αγόρι νάρκισσος.

Γελάω καθώς στριφογυρίζει ψηλά με το χέρι το πουκάμισό του και μου το πετάει, για να γλιστρήσει στη συνέχεια πάνω μου. Περνάει το χέρι του πίσω από το λαιμό μου και φέρνει το στόμα μου πάλι μπροστά σε θέση μάχης.

Την πρώτη φορά που ο Γκρέισον τρύπωσε στο δωμάτιό μου ήταν πριν από ένα μήνα και κάτι και μου το ξεκαθάρισε από την πρώτη στιγμή πως δεν έψαχνε για σχέση. Εγώ πάλι του ξεκαθάρισα πως δεν έψαχνα για αυτόν, κι έτσι τα βρήκαμε με την πρώτη. Θα είναι βεβαίως ένα από τα ελάχιστα άτομα που γνωρίζω στο σχολείο, οπότε ανησυχώ μήπως αυτό δημιουργήσει πρόβλημα σε τούτο το όμορφο πράγμα που έχουμε – δηλαδή στο τίποτα.

Είναι εδώ λιγότερο από τρία λεπτά και το χέρι του είναι ήδη στην μπλούζα μου. Νομίζω ότι μπορώ να πω με σιγουριά πως

δε βρίσκεται εδώ για τα όσα ενδιαφέροντα έχω να πω. Τα χείλη του μετακινούνται από το στόμα μου στο λαιμό μου, έτσι εκμεταλλεύομαι αυτή τη στιγμή ανάπαυλας για να πάρω μια βαθιά εισπνοή και να προσπαθήσω να αισθανθώ κάτι.

Οτιδήποτε.

Κολλάω το βλέμμα μου στα πλαστικά αστεράκια που είναι κολλημένα στο ταβάνι πάνω από το κρεβάτι μου και φωσφορίζουν στο σκοτάδι, ενώ μόλις που παίρνω χαμπάρι τα χείλη του καθώς πηγαίνουν προς το στήθος μου. Είναι εβδομήντα έξι από αυτά. Αστεράκια εννοώ. Το ξέρω γιατί τις τελευταίες εβδομάδες είχα άπλετο χρόνο να τα μετρήσω ενόσω βρισκόμουν στην ίδια ακριβώς κατάσταση. Εγώ να είμαι ξαπλωμένη χωρίς να δίνω σημασία ή να ανταποκρίνομαι, ενώ ο Γκρέισον εξερευνά το πρόσωπό μου και το λαιμό μου και μερικές φορές το στήθος μου με τα όλο περιέργεια και διέγερση χείλη του.

Γιατί λοιπόν, αφού όλο αυτό δε μου λείει τίποτα, τον αφήνω να το κάνει;

Δεν είχα ποτέ κανένα συναισθηματικό δέσιμο με τα αγόρια που φασώνομαι. Ή, πιο σωστά, με τ' αγόρια που φασώνονται μαζί μου. Είναι δυστυχώς μονόπλευρη κατάσταση. Μία φορά υπήρξε ένα αγόρι το οποίο ήρθε πολύ κοντά στο να μου προκαλέσει κάποια σωματική ή συναισθηματική ανταπόκριση, αλλά αποδείχτηκε πως ήταν μια ψευδαίσθηση που είχα προκαλέσει εγώ η ίδια στον εαυτό μου. Το όνομά του ήταν Ματ και βγαίναμε λιγότερο από μήνα όταν οι παραξενιές του μου έσπασαν τα νεύρα. Όπως το ότι αρνιόταν να πει εμφιαλωμένο νερό αν δεν είχε καλαμάκι. Ή πως τα ρουθούνια του άνοιγαν διάπλατα όταν έσκυβε να με φιλήσει. Ή ο τρόπος που έλεγε «σε αγαπώ», τρεις μόλις εβδομάδες αφότου τα είχαμε φτιάξει.

Ναι, εντάξει. Αυτό το τελευταίο ήταν η χαριστική βολή. Γεια σου Μάτι, αγοράκι μου.

Η Σιζ και εγώ έχουμε αναλύσει πολλές φορές το γεγονός ότι δεν ανταποκρίνομαι σωματικά στα αγόρια. Για κάποιο διάστημα υποψιαζόταν μήπως ήμουν γκέι. Έπειτα από ένα σύντομο και άβολο φιλί μεταξύ μας για να εξετάσουμε τη θεωρία της, γύρω στα δεκαέξι μας, καταλήξαμε ομόφωνα στο συμπέρασμα πως δεν υπήρχε τέτοιο θέμα. Δεν είναι ότι δε μου αρέσει να φασώνομαι με αγόρια. Και βέβαια μου αρέσει – αλλιώς δε θα το έκανα. Απλά δε μου αρέσει για τους ίδιους λόγους που αρέσει στα άλλα κορίτσια. Δεν αισθάνθηκα ποτέ να χάνω το έδαφος κάτω από τα πόδια μου. Ούτε έχω αισθανθεί αυτό τον κόμπο στο στομάχι. Στην πραγματικότητα όλη αυτή η ιδέα τού να λιώνει κανείς για κάποιον μού είναι εντελώς ξένη. Ο πραγματικός λόγος που μου αρέσει να φασώνομαι με τα αγόρια είναι γιατί είναι κάτι που με μουνιάζει ολοκληρωτικά. Είναι καταστάσεις, όπως αυτή τούτην εδώ τη στιγμή με τον Γκρέισον, οι οποίες κάνουν το μυαλό μου να σβήνει. Σταματάει εντελώς να δουλεύει και μου αρέσει αυτό το συναίσθημα.

Τα μάτια μου είναι εστιασμένα στα δεκαεπτά αστεράκια που βρίσκονται στο πάνω δεξί τεταρτημόριο του ταβανιού μου, όταν ξαφνικά επανέρχομαι απότομα στην πραγματικότητα. Τα χέρια του Γκρέισον έχουν πάει πιο μακριά από εκεί που του επέτρεπα στο παρελθόν και αμέσως συνειδητοποιώ πως έχει ξεκουμπώσει το τζιν μου και τα δάχτυλά του κατευθύνονται προς το βαμβακερό μου εσώρουχο.

«Όχι, Γκρέισον» του ψιθυρίζω και απομακρύνω το χέρι του.

Τραβάει το χέρι του γρυλλίζοντας και πιέζει το μέτωπό του στο μαξιλάρι μου. «Έλα τώρα, Σκάι». Ανασαίνει βαριά στο λαιμό μου. Γυρίζει στο πλάι, ακουμπάει στο δεξί του χέρι και με κοιτάζει προσπαθώντας να με ρίξει με το χαμόγελό του.

Σας το ανέφερα πως έχω ανοσία στα χαμόγελα που σε κάνουν να τα χάνεις;

«Για πόσο ακόμα θα το κάνεις αυτό;» Γλιστράει το χέρι του πάνω στο στομάχι μου και πλησιάζει πάλι τ' ακροδάχτυλά του μέσα στο τζιν μου.

Το δέρμα μου ανατριχιάζει. «Ποιο να κάνω;» Προσπαθώ να ξεγλιστρήσω από κάτω του.

Ανασηκώνεται και με κοιτάζει σαν να είμαι ανίδη. «Το να το παίζεις “καλό κορίτσι” τόσον καιρό. Το βαρέθηκα. Έλα να το κάνουμε».

Αυτή του η κουβέντα μού υπενθυμίζει το γεγονός ότι, σε πείσμα της κοινής γνώμης, δεν είμαι τσούλα. Δεν έχω κάνει σεξ με κανένα από τα αγόρια που έχω φασωθεί, συμπεριλαμβανομένου και του τώρα μουτρωμένου Γκρέισον. Αντιλαμβάνομαι πως η έλλειψη σεξουαλικής ανταπόκρισης θα έκανε πιο εύκολο σε συναισθηματικό επίπεδο το να κάνω σεξ με τυχαία άτομα. Παρ' όλα αυτά, συνειδητοποιώ επίσης πως ίσως αυτός να είναι και ο λόγος που δεν πρέπει να κάνω σεξ. Γνωρίζω πως αν περάσω αυτή τη λεπτή γραμμή οι φήμες για μένα δε θα είναι πια μόνο φήμες. Θα είναι γεγονότα. Το τελευταίο πράγμα που θέλω είναι να επιβεβαιωθούν τα πράγματα που λένε οι άνθρωποι για μένα. Νομίζω πως μπορώ να πιστώσω τη σχεδόν δεκαοχτάχρονη παρθενία μου στην ξεροκεφαλιά μου.

Για πρώτη φορά στα δέκα λεπτά που είναι εδώ αντιλαμβάνομαι τη μυρωδιά του αλκοόλ που αναδίνει. «Είσαι μεθυσμένος». Τον σπρώχνω. «Σου είπα να μην ξανάρθεις εδώ μεθυσμένος». Φεύγει από πάνω μου και σηκώνομαι να κουμπώσω το παντελόνι μου και να φτιάξω την μπλούζα μου. Είμαι ανακουφισμένη που είναι μεθυσμένος. Είμαι κάτι παραπάνω από αποφασισμένη να τον κάνω να ξεκουμπιστεί.

Κάθεται στην άκρη του κρεβατιού, με αρπάζει από τη μέση και με τραβάει προς το μέρος του. Τυλίγει τα χέρια του γύρω μου και ακουμπάει το κεφάλι του στην κοιλιά μου. «Συγγνώμη»

μου λέει. «Είναι που σε θέλω τόσο πολύ ώστε δε νομίζω πως μπορώ να ξανάρθω εδώ αν δε μ' αφήσεις να σ' έχω». Χαμηλώνει τα χέρια του, χουφτώνει τον πισινό μου και στη συνέχεια πιέζει τα χείλη του στο κομμάτι επιδερμίδας ανάμεσα στην μπλούζα και το τζιν μου.

«Τότε μην ξανάρθεις». Του γυρίζω την πλάτη και κατευθύνομαι προς το παράθυρο. Καθώς τραβάω την κουρτίνα, ο Τζάξον ήδη βγαίνει από το παράθυρο της Σιξ. Κατά περιεργό τρόπο, καταφέραμε και οι δύο να μετατρέψουμε αυτή την ωριαία επίσκεψη σε δεκάλεπτη. Κοιτάζω τη Σιξ και αυτή μου ρίχνει το γνωστό βλέμμα: «Καιρός για νέα γεύση».

Ακολουθεί τον Τζάξον έξω από το παράθυρο και έρχεται προς τα μένα. «Είναι και ο Γκρέισον μεθυσμένος;»

Της γνέφω καταφατικά. «Επαιξε κι έχασε». Γυρίζω και κοιτάζω τον Γκρέισον που είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι και αγνοεί το γεγονός ότι δεν είναι πια ευπρόσδεκτος. Πηγαίνω προς το κρεβάτι, παίρνω το πουκάμισό του και του το πετάω στα μούτρα. «Φύγε» του λέω. Με κοιτάζει και ανασηκώνει το ένα του φρύδι, έπειτα με μισή καρδιά σηκώνεται από το κρεβάτι, όταν βλέπει πως δεν κάνω πλάκα. Φοράει τα παπούτσια του ενώ μουτρώνει σαν ένα τετράχρονο. Κάνω στην άκρη για να περάσει και να βγει. Η Σιξ περιμένει μέχρις ότου ο Γκρέισον φύγει από το παράθυρο και στη συνέχεια σκαρφαλώνει μέσα την ώρα που ένας από τους δύο μουρμουρίζει τη λέξη «πόρνες». Με το που μπαίνει μέσα η Σιξ, κάνει μια γκριμάτσα αποδοκιμασίας, γυρίζει και βγάζει το κεφάλι της έξω από το παράθυρο:

«Κάτι δεν πάει καλά αν εμείς είμαστε πόρνες επειδή εσείς δεν πηδήξατε. Μαλάκες». Κλείνει το παράθυρο, έρχεται προς το κρεβάτι, ξαπλώνει και σταυρώνει τα χέρια της πίσω από το κεφάλι της. «Πάμε γι' άλλα».

Γελάω, αλλά το γέλιο μου κόβεται από ένα δυνατό χτύπημα

στην πόρτα του δωματίου μου. Τρέχω αμέσως να ξεκλειδώσω και κάνω στην άκρη αφήνοντας χώρο στην Κάρεν να ορμήσει μέσα. Το μητρικό της ένστικτο δε με απογοητεύει. Κοιτάζει τριγύρω στο δωμάτιο έξαλλη μέχρι που βλέπει τη Σιξ πάνω στο κρεβάτι.

«Διάολε» λέει γυρίζοντας να με κοιτάξει. Βάζει τα χέρια της στους γοφούς της και συνοφρυώνεται. «Θα ορκιζόμουν πως άκουσα αγόρια εδώ μέσα». Πηγαίνω προς το κρεβάτι προσπαθώντας να κρύψω τον πανικό που κατακλύζει όλο μου το σώμα. «Και απογοητεύτηκες διότι...». Μερικές φορές αδυνατώ παντελώς να καταλάβω την αντίδρασή της σε κάποια πράγματα. Όπως είπα και νωρίτερα... *αντιφατική*.

«Θα γίνεις δεκαοκτώ σε ένα μήνα. Δε θα έχω την ευκαιρία να σε τιμωρήσω ούτε μία φορά. Πρέπει ν' αρχίσεις να τα σκατώνεις λίγο περισσότερο, μικρή».

Αναστενάζω με ανακούφιση βλέποντας πως αστειεύεται. Αισθάνομαι σχεδόν τύψεις που δεν υποπτεύεται πως η κόρη της χαϊδολογιόταν πέντε λεπτά νωρίτερα μέσα σε αυτό το δωμάτιο. Η καρδιά μου χτυπάει τόσο δυνατά μέσα στο στήθος μου ώστε φοβάμαι μήπως την ακούσει.

«Κάρεν;» της λέει η Σιξ από πίσω μας. «Αν σε κάνει να αισθανθείς καλύτερα, μάθε πως δύο κούκλοι φασωνόντουσαν μαζί μας, αλλά τους διώξαμε λίγο πριν μπεις εσύ, γιατί ήταν μεθυσμένοι».

Το σαγόνι μου πέφτει και γυρίζω απότομα να ρίξω στη Σιξ ένα βλέμμα τόσο κεραυνοβόλο, που ελπίζω να την κάνει να καταλάβει πως ο σαρκασμός δεν είναι καθόλου αστείος όταν είναι η *αλήθεια*.

Η Κάρεν γελάει. «Ίσως αύριο λοιπόν να βρείτε κάποια χαριτωμένα αγόρια που θα είναι *νηφάλια*».

Δε νομίζω πως πρέπει να ανησυχώ πλέον μήπως η Κάρεν

ακούσει το χτυποκάρδι μου, γιατί έχει σταματήσει τελείως.

«Νηφάλια αγόρια, ε; Νομίζω ότι κάτι μπορεί να γίνει» λέει η Σιξ κλείνοντάς μου το μάτι.

«Θα κοιμηθείς εδώ απόψε;» λέει η Κάρεν στη Σιξ καθώς ετοιμάζεται να βγει από το δωμάτιο.

Η Σιξ ανασηκώνει τους ώμους της. «Νομίζω ότι θα μείνουμε στο δικό μου σπίτι απόψε. Είναι η τελευταία εβδομάδα στο κρεβάτι μου για έξι μήνες. Επιπλέον έχει τον Τσάνινγκ Τέιτουμ⁴ στην τηλεόραση».

Κοιτάζω την Κάρεν και το βλέπω να 'ρχεται.

«Μη μαμά» την ικετεύω πηγαίνοντας προς το μέρος της, αλλά μπορώ ήδη να δω τα μάτια της να θολώνουν. «Όχι, όχι, όχι». Μέχρι να πάω κοντά της είναι ήδη αργά. Κλαίει με αναφιλητά. Αν υπάρχει κάτι που δεν αντέχω είναι τα κλάματα. Όχι γιατί με φορτίζουν συναισθηματικά, αλλά γιατί με ενοχλούν αφόρητα. Και μου προκαλούν αμηχανία.

«Άλλη μία μόνο» λέει και τρέχει προς τη Σιξ. Την έχει αγκαλιάσει πάνω από δέκα φορές σήμερα. Έχω την αίσθηση πως στενοχωριέται περισσότερο από μένα που η Σιξ φεύγει σε λίγες μέρες. Η Σιξ αφήνεται στην επιθυμία της για μία ακόμη αγκαλιά και μου κλείνει το μάτι πάνω από τον ώμο της Κάρεν. Πρέπει να τις χωρίσω σχεδόν με το ζόρι ώστε η Κάρεν να βγει από το δωμάτιό μου.

Πηγαίνει προς την πόρτα και γυρίζει προς το μέρος μας μια τελευταία φορά. «Ελπίζω να γνωρίσεις έναν κούκλο Ιταλό» λέει στη Σιξ.

«Καλά θα κάνω να γνωρίσω πάνω από έναν» απαντά ανέκφραστα η Σιξ.

---

4. Τσάνινγκ Τέιτουμ: Αμερικανός ηθοποιός. Το 2012 ψηφίστηκε από το περιοδικό *People* ο πιο σέξι άνδρας εν ζωή. (Σ.τ.Μ.)

Μόλις η Κάρεν κλείσει την πόρτα πίσω της, γυρίζω πίσω, πηδάω στο κρεβάτι και ρίχνω μια τσιμπιά στο μπράτσο της Σιξ. «Είσαι τόσο σκύλα» της λέω. «Δεν ήταν καθόλου αστείο, νόμιζα ότι μ' έπιασε στα πράσα».

Γελάει και αρπάζει το χέρι μου. Μετά σηκώνεται: «Έλα, έχω Ρόκι Ρόουντ».

Δε χρειάζεται να το πει δεύτερη φορά.